

Arrest

nr. 310 392 van 22 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VUYLSTEKE
Nestor Debeckstraat 6
9660 BRAKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2023 waarbij de verdere verlenging van een tijdelijk verblijf wordt geweigerd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Y. VUYLSTEKE en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op ongekende datum het Belgische grondgebied en wordt op 16 januari 2016 een eerste keer aangetroffen in illegaal verblijf. Dezelfde dag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem onmiddellijk ter kennis wordt gebracht.

1.2. Verzoeker wordt op 18 januari 2020 opnieuw in illegaal verblijf aangetroffen door de politiediensten, in het kader van een controle op zwartwerk. Er wordt een proces-verbaal wegens mensenhandel opgesteld en het arbeidsauditoraat van Luik kent verzoeker het voorlopige statuut van slachtoffer van mensenhandel toe. Op grond van de artikelen 61/2 tot 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 20 januari 2020 dat verzoeker, als potentieel slachtoffer van economische uitbuiting, in het bezit mag worden gesteld van een attest van

immatriculatie en op 14 april 2020 dat hij in het bezit mag worden gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart wordt vervolgens om de zes maanden verlengd, een laatste keer tot 18 oktober 2023.

1.3. Op 19 oktober 2022 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden, met uitstel, wegens feiten van schuldig verzuim.

1.4. Op 25 mei 2023 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en tot een geldboete, wegens feiten van oplichting.

1.5. Het arbeidsauditoraat van Luik deelt op 17 oktober 2023 mee dat het dossier van verzoeker als potentieel slachtoffer van economische uitbuiting zonder verder gevolg wordt afgesloten, omwille van onvoldoende bewijzen.

1.6. Op 21 november 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van een mogelijke beëindiging van zijn verblijf waarbij hem mogelijk ook de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode kan worden ontzegd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 1 december 2023 tot weigering van de verdere verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing om het tijdelijke verblijf van verzoeker niet verder te verlengen is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Krachtens artikel 61/4, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijfsrecht, gezien u als een gevaar voor de openbare orde en veiligheid beschouwd wordt.

U verklaart in België te zijn aangekomen in 2013 met een visum voor Spanje. Hiervan is echter geen bewijs terug te vinden in uw administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat u een eerste keer werd gecontroleerd op 16/01/2016 door de politie van Luik en een bevel om het grondgebied te verlaten werd u betekend. Vervolgens werd u een tweede keer gecontroleerd op 18/01/2020 door de politie van Luik tijdens een controle, samen met de arbeidsinspectie, van een pizzeria alwaar u illegaal was tewerkgesteld. Een PV LI.55.LA.008922/20 werd opgemaakt voor mensenhandel. U mocht beschikken en werd overgebracht naar het gespecialiseerd centrum voor slachtoffers van mensenhandel, vzw Sūrya te Luik.

De begeleiding werd op 18/01/2020 opgestart en als potentieel slachtoffer van economische uitbuiting, werd u in het bezit gesteld van verblijfsdocumenten in toepassing van artikel 61/2 tot 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Sindsdien werd uw verblijfstitel op regelmatige basis verlengd conform bovenvernoemde reglementering

Het arbeidsauditoraat van Luik (ref: 20LI47) heeft u steeds het voorlopig statuut van slachtoffer mensenhandel toegekend. Op 17/10/2023 deelt zij mee dat het dossier afgesloten werd wegens onvoldoende bewijzen.

U was dan ook in het bezit van een A-kaart, geldig tot 18/10/2023, in toepassing van artikel 61/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. U wordt nog ambulante begeleid door Vzw Pag-Asa en deze laatste vraagt de vernieuwing van uw verblijfstitel om humanitaire redenen in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dit in afwachting van een definitieve regularisatie om humanitaire redenen.

Op 09/07/2021 werd u van uw vrijheid beroofd en onder aanhoudingsmandaat geplaatst in de gevangenis van Antwerpen van 10/07/2021 t.e.m. 16/07/2021 en vervolgens stond u onder elektronisch toezicht van 16/07/2021 tot 03/09/2021. U werd in verdenking gesteld wegens schuldig verzuim, weigering hulpverlening. U werd op 19/10/2022 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor schuldig verzuim met een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 5 jaren. Uit het vonnis blijkt dat de rechtbank de u ten laste gelegde feiten als ernstig beschouwt en deze volgens de rechtbank getuigen van een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit en het leven van het slachtoffer. U heeft volgens de rechtbank het slachtoffer geen hulp geboden op het moment dat dit duidelijk noodzakelijk was waardoor haar elke mogelijke kans op overleven werd ontnomen. Verder oordeelt de rechtbank dat het voor u duidelijk moest zijn dat het slachtoffer op dat ogenblik in groot gevaar was en dat u de ernst van de situatie moest inzien. Niettemin bent u zonder actie te ondernemen of zonder zich verder te vergewissen van de toestand van het slachtoffer, gaan slapen.

U draagt op deze manier mede de verantwoordelijkheid voor het overlijden van het slachtoffer en dit getuigt van een laakbare instelling en een gebrek aan normbesef, waardoor de DVZ niet anders kan dan vaststellen dat u een gevaar vormt voor de openbare orde

Bovendien betreft dit geen alleenstaand feit en werd u daarnaast op 25/05/2023 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld voor oplichting met een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete + bijzondere verbeurdverklaring. Ook hier heeft de rechtbank in het kader van de straftoemeting geoordeeld dat de feiten zeer ernstig zijn en in hoofdte van de beklagden. waaronder u, wijzen op een gebrekkig normbesef en dat deze feiten werden gepleegd met het oog op gemakkelijk geldgewin.

Gelet op deze actuele en ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het nemen van een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde Het beëindigen van uw verblijfsrecht is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde Bij het nemen van deze beslissing wordt rekening gehouden met uw familiale situatie, eventuele medische problemen, de elementen betreffende een terugkeer naar het land van herkomst en alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen.

In het kader van het hoorrecht heeft u op 21/11/2023 verklaard dat u kampt met psychologische problemen. U neemt 6x/dag kalmeringsmiddelen en gaat over 1 maand naar een psycholoog. Fysiek heeft u littekens op uw hoofd en is uw kaak rechtgezet omdat u geslagen bent geweest U drinkt veel tegen de pijn

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat u zich in het verleden heeft laten begeleiden voor deze psychologische problemen en uw verslavingsproblematiek en vzw Payoke geeft in haar aanvraag van 28/03/2022 alsook in het psychosociaal verslag, overgemaakt op 09/11/2022 door vzw Pag-Asa, een overzicht van alle genomen maatregelen. U had ook thuishulp, maar deze werd stopgezet omdat u zich niet aan de afspraken hield U heeft echter geen enkel recent document voorgelegd waaruit kan blijken dat u op dit ogenblik nog steeds dergelijke medische begeleiding ontvangt of behoeft of dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen.

U verklaart daarnaast dat u geen kinderen heeft in België.

Het loutere feit dat uw broer in België zou verblijven, geeft u ook niet automatisch recht op verblijf. U kan niet bewijzen dat u daadwerkelijke en affectieve banden heeft met uw broer wel in tegendeel, gezien u zelf verklaart dat u geen contact meer heeft met uw broer en hij u in het verleden slecht behandelde. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Een terugkeer naar uw land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van deze familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

U verklaart ook geen vaste relatie te hebben, en ieder weekend een andere partner te hebben. Er kan hiermee rekening houdend geen sprake zijn van een affectieve duurzame relatie met deze partners en dit geeft u niet automatisch recht op verblijf.

Het loutere feit dat betrokkene hierdoor mogelijks banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land vermoord zou worden omdat u homoseksueel bent. Dit is louter een bewering en de DVZ merkt bovendien op dat het bevreemdend te noemen is, hoewel u reeds jaren in België verblijft, naar eigen zeggen sinds 2013, u nog geen aanvraag internationale bescherming heeft ingediend indien u effectief een vrees heeft ten aanzien van het land van herkomst om die reden.

Daarnaast stelt u dat u er ook slecht behandeld werd Het is bovendien niet gemakkelijk in uw land van herkomst, er is veel armoede en u heeft er niemand meer. Dit zijn opnieuw slechts verklaringen, niet gestaafd door enig objectief bewijs, Anderzijds, volgens uw verklaringen in het hoorrecht, was u wel steeds tewerkgesteld in het land van herkomst en u maakt niet aannemelijk dat dit niet opnieuw zou kunnen. Daarentegen bent u in België niet tewerkgesteld.

Daarnaast, hoewel uit het administratief dossier blijkt dat u in het verleden de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, het getuigschrift hiervoor behaalde en u verschillende modules Nederlandse les volgde, legt u momenteel geen recente concrete bewijzen van integratie voor noch een attest van tewerkstelling. De DVZ is op heden niet in het bezit van informatie waaruit kan blijken dat er in uw hoofdte sprake is van een ernstige poging tot integratie of hechte sociale of culturele banden. Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 19/10/2022 en op 25/05/2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld werd tot respectievelijk een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 5 jaren en een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete + bijzondere verbeurdverklaring.

Ondanks het feit dat u inmiddels reeds enige tijd in België verblijft en als gevolg hiervan eventuele banden ontwikkeld zou kunnen hebben in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Naast deze twee definitieve veroordelingen, is uit een bevraging van de ANG ook gebleken dat u bij de politie gekend bent voor feiten van opzettelijke slagen en/of verwondingen, bedreiging zonder bevel of voorwaarde en het bezit en verkopen van drugs.

De DVZ kan derhalve uit de beide veroordelingen van 19/10/2022 en 25/05/2023 en alle andere in uw dossier aanwezige elementen slechts oordelen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en is het toegestaan om die reden conform artikel 61/4, §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de minister of zijn gemachtigde uw verblijf beëindigt, en u een bevel betekent om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het legaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“[...] Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op art. 61/4, §2 van de Vreemdelingenwet:

§ 2. Tijdens de geldigheidsduur van de verblijfstitel of bij de verlenging of vernieuwing ervan kan de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de vreemdeling beëindigen en hem, indien dat nodig is, het bevel geven om het grondgebied te verlaten indien hij vaststelt dat

1° de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis;

2° de vreemdeling niet meer meewerkt;

3° de gerechtelijke autoriteiten besloten hebben om de procedure te beëindigen. Het eerste lid is eveneens van toepassing indien de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid beschouwt of, in samenwerking met de gerechtelijke autoriteiten, van oordeel is dat de medewerking van de vreemdeling bedrieglijk is of dat zijn klacht bedrieglijk of ongegrond is.

[...]

Verwerende partij laat na aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker dwingende redenen van nationale veiligheid aan de orde zijn.

Het Hof van Justitie definieert het begrip 'dwingende redenen van nationale veiligheid' als volgt: “Er is sprake van dwingende redenen van nationale veiligheid' als er een aantasting is van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, of de aantasting van militaire belangen, die de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 44).

Het begrip veronderstelt niet alleen een aantasting van de openbare veiligheid maar ook dat deze aantasting bijzonder ernstig is. Dit komt tot uiting door het gebruik van de woorden 'dwingende redenen'.

Bovendien volgt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ een communautaire en zeer restrictieve invulling moeten krijgen omdat deze afwijken van één van de grondbeginselen van de Unie: het recht op vrij verkeer. De terugkeerrichtlijn is immers in zijn totaliteit niet van toepassing op de burgers van de unie.

De Belgische wetgever benadrukte hetzelfde bij de invoering van de wet van 2016 houdende wijziging van vreemdelingenwet (de zogeheten: ‘deportatiewet’¹) dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Pari.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, 19-20).

Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet gemaakt.

Openbare orde en nationale veiligheid zijn ook geen synoniemen.

De term nationale veiligheid verwijst naar de goede werking van de essentie van de staatstructuur. Zowel de uniewetgever als de Belgische wetgever hebben aansluitend gewild dat het verwijderen van gevestigde

onderdanen van unielidstaten aan het zeer stringente criteria van nationale veiligheid wordt gekoppeld. Het Europees beginsel van loyale samenwerking zou immers ernstig onder druk komen te staan indien de lidstaten een praktijk zouden hanteren waarbij zij elke veroordeelde onderdaan van een mede lidstaat die zich heeft schuldig gemaakt aan een crimineel feit eenvoudigweg kan terugzenden naar de collega lidstaat. Een en ander zou tevens getuigen van een naïeve ontkenning van het bestaan van het Schengengrensgebied, waarin unieburgers zich in beginsel vrij kunnen verplaatsen. Ofwel is men een bedreiging voor de nationale veiligheid, wat impliceert dat men tevens een bedreiging kan vormen voor de veiligheid van de Schengenzone en verwijderd de lidstaat de persoon die een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid uit het Schengengebied, ofwel moet zij zich de realiteit willen weerhouden dat het hebben van een strafblad of het bestaan van één of meerdere veroordelingen niet verhindert dat de persoon rechtsgeldig binnen het Schengengrondgebied zich kan en mag verplaatsen, desgevallend binnen het bestek van zijn opgelegde voorwaarden en strafuitvoeringsmodaliteiten.

A contrario bovenstaande bevestigt de Staatssecretaris in de laatste alinea van de bestreden beslissing zelf dat zij de volledig voorvermelde beslissing heeft gestoeld op niet alleen de verkeerde rechtsgrond maar tevens een volledig betoog heeft opgebouwd waarin op geen enkel moment verwezen wordt naar de 'dwingende redenen van nationale veiligheid' dewelke minimaal noodzakelijk aanwezig moeten zijn om dergelijke beslissing ten aanzien van de gevestigde unieburger te nemen.

[...]

Er rust een bijzondere motiveringsplicht (art. 62 Vw juncto artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de motivering van bestuurshandelingen van 1991) op de administratieve overheden bevoegd met het nemen van uitwijzingsbeslissingen op basis van nationale veiligheid, a fortiori wanneer deze beslissing wordt genomen ten aanzien van een onderdaan van een unielidstaat. (HvJ 11 december 2014, arrest Khaled Boudjlida tegen Préfet des Pyrénées-Atlantiques, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 38; S. MANANASHVILI, "Return Directive 2008/115/EC" in K. HAILBRONNER en D. THYM (eds.) EU Immigration and Asylum Law, Munich, C.H. Beek, 2016, 716).

De wet tot wijziging van de Verblijfwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken van 24.2.17, BS 19.4.17, in werking op 29.4.17

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering vereist vooreerst en voornaamst een interne wettigheid. Een deugdelijk gemotiveerde beslissing kan niet, al dan niet bewust, gesteund gaan op een verkeerde rechtsgrond. De situatie van de rechtsonderhorige wordt dan immers niet correct gekwalificeerd wat maakt dat de beslissing ab initio met de nietigheid is behept.

[...]

Als men de motivering van het vonnis zal lezen d.d. 19 oktober 2022 zal men vaststellen dat verzoeker veroordeeld is voor schuldig verzuim, en het hem kwalijk werd genomen niet op de gepaste wijze te hebben gereageerd.

Dat dit geenszins in strijd is met de openbare orde en/of veiligheid maar een verkeerde overweging.

Dat met betrekking de veroordeling van 25 mei 2023 nog niet definitief is, en zijn verdediging nog niet uitgeput.

[...]

Verzoeker heeft verschillende integratie cursussen gevolgd. Hij leerde Nederlands, ..."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven worden gelezen die hebben geleid tot het nemen van deze beslissing. Verweerder verwijst naar artikel 61/4, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet en verduidelijkt dat de verdere verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf wordt geweigerd omdat hij als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. Verweerder geeft eerst een korte verblijfshistoriek weer, waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker van 18 januari 2020 tot en met

17 oktober 2023 werd begeleid als potentieel slachtoffer van economische uitbuiting en in deze hoedanigheid in het bezit was van verblijfsdocumenten overeenkomstig de artikelen 61/2 tot 61/5 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er op dat het arbeidsauditoraat van Luik op 17 oktober 2023 echter meedeelde dat zij het dossier zonder verder gevolg hadden afgesloten, wegens onvoldoende bewijzen. Hij stelt vast dat verzoekers A-kaart geldig was tot 18 oktober 2023, maar de vzw Pag-Asa verzocht deze alsnog te verlengen op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet *“in afwachting van een definitieve regularisatie om humanitaire redenen”*. Verweerder wijst er echter op dat verzoeker reeds tweemaal strafrechtelijk werd veroordeeld. Zo werd hij 19 oktober 2022 door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden met uitstel omwille van schuldig verzuim en werd hij op 25 mei 2023 bij verstek door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete wegens oplichting. Verweerder verwijst naar de concrete vaststellingen inzake verzoekers persoonlijke gedrag en ingesteldheid door de rechtbank in beide vonnissen om vast te stellen dat het gaat om ernstige feiten en hieruit naar voor komt dat verzoeker een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder motiveert dat de genomen beslissing om verzoekers tijdelijke verblijf niet te verlengen ook proportioneel is. Hierbij houdt hij rekening met de elementen die verzoeker tijdens het horen op 21 november 2023 naar voor bracht. Verweerder gaat uitgebreid in op de door verzoeker genoemde en de uit zijn administratief dossier blijkende psychologische en/of medische problemen en zijn verslavings-problematiek, zijn familiale situatie, de redenen waarom hij aangaf niet te kunnen of willen terugkeren naar zijn land van herkomst en de elementen van integratie in en sociale en culturele banden met België.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker betoogt dat er een bijzondere motiveringsplicht rust op *“de administratieve overheden bevoegd met het nemen van uitwijzingsbeslissingen op basis van nationale veiligheid, a fortiori wanneer deze beslissing wordt genomen ten aanzien van een onderdaan van een Unielidstaat”*, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat in casu geen *“uitwijzings-beslissing”* om reden van nationale veiligheid voorligt. Nu voor de toepassing van artikel 61/4, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een *“mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid”* aanwezig moet zijn, kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat diende te worden gemotiveerd omtrent het voorhanden zijn van *“dwingende redenen van nationale veiligheid”*. Verweerder heeft in zijn beslissing duidelijk gemotiveerd waaruit de redenen van openbare orde precies bestaan en waarom hij de mening is toegedaan dat verzoeker mogelijk een gevaar vormt voor de openbare orde alsook waarom hij tot de vaststelling is gekomen dat het, rekening houdend met alle feitelijke gegevens van het dossier en de door verzoeker tijdens het horen aangebrachte elementen, proportioneel is om zijn eerdere tijdelijke verblijf als mogelijk slachtoffer van economische uitbuiting niet verder te verlengen. Verzoeker heeft verder de Marokkaanse nationaliteit en is geen Unieburger. Zijn betoog in dit verband is niet ernstig en hiermee wordt geen afbreuk gedaan aan wat voorafgaat.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de genoemde wetsbepalingen.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De specifieke verblijfsprocedure als slachtoffer van mensenhandel zit vervat in Titel II, Hoofdstuk IV van de Vreemdelingenwet, dat bestaat uit de artikelen 61/2 tot 61/5 van de Vreemdelingenwet.

In casu is de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 61/4, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De tweede paragraaf van dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 2. Tijdens de geldigheidsduur van de verblijfstitel of bij de verlenging of vernieuwing ervan kan de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de vreemdeling beëindigen en hem, indien dat nodig is, het bevel geven om het grondgebied te verlaten indien hij vaststelt dat :

1° de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis;

2° de vreemdeling niet meer meewerkt;

3° de gerechtelijke autoriteiten besloten hebben om de procedure te beëindigen.

Het eerste lid is eveneens van toepassing indien de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid beschouwt of, in samenwerking met de gerechtelijke autoriteiten, van oordeel is dat de medewerking van de vreemdeling bedrieglijk is of dat zijn klacht bedrieglijk of ongegrond is.”

Artikel 61/4, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij de verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel het verblijf van de vreemdeling kan beëindigen en hem, indien nodig, een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten, indien de vreemdeling als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt beschouwd. De bewoordingen van deze bepaling, met name dat de minister of zijn gemachtigde het verblijf “kan” beëindigen, geven duidelijk aan dat het gaat om een discretionaire, en geen gebonden, bevoegdheid.

2.5. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing steunt op een verkeerde rechtsgrond en onterecht niet verwijst naar de “*dwingende redenen van nationale veiligheid*” die zijn vereist in hoofde van een gevestigde Unieburger. Hij verwijst naar de definitie van het begrip “*dwingende redenen van nationale veiligheid*” door het Hof van Justitie. Hij benadrukt dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen ‘*redenen van openbare orde*’, ‘*ernstige redenen van openbare orde*’ en ‘*dwingende redenen van openbare orde*’ en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Hij geeft aan dat de bestreden beslissing nalaat het onderscheid te maken tussen de begrippen ‘*openbare orde*’ en ‘*nationale veiligheid*’ en tussen de gradaties die hierbij gelden.

De Raad herhaalt dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft. Niets wijst erop dat verzoeker Unieburger is, zodat zijn verwijzing naar de situatie voor Unieburgers niet dienstig is.

Verzoeker kan ook niet overtuigen dat de bestreden beslissing zou zijn gesteund op een verkeerde rechtsgrond. De Raad brengt in herinnering dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een A-kaart, ofwel een tijdelijke verblijfstitel, op grond van de artikelen 61/2 tot en met 61/5 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald omwille van zijn (voorlopig) statuut van slachtoffer van mensenhandel. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, bepaalt artikel 61/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de situaties waarin dit tijdelijk verblijf kan worden beëindigd, zodat verzoekers situatie wel degelijk binnen het toepassingsgebied hiervan valt.

Verweerder trof de bestreden beslissing omdat hij van oordeel is dat verzoeker als een “*actuele en ernstige [be]dreiging [...] voor de openbare orde*” dient te worden beschouwd. In tegenstelling tot wat verzoeker probeert voor te houden, valt in artikel 61/4, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet geenszins te lezen dat het dient te gaan om “*dwingende redenen*” van openbare orde of nationale veiligheid. Er staat zeer duidelijk dat het dient te gaan om “*een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. Verzoeker houdt dus onterecht voor dat verweerder onterecht niet het voorhanden zijn van redenen van nationale veiligheid is nagegaan of dat hij onterecht geen onderscheid heeft gemaakt tussen de begrippen “*openbare orde*” en “*nationale veiligheid*” of de gradaties die de wetgever ter zake heeft voorzien.

2.6. Verzoeker betwist verder dat er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij wijst erop dat hij op 19 oktober 2022 werd veroordeeld wegens schuldig verzuim omdat het hem kwalijk werd genomen niet op de gepaste wijze te hebben gereageerd. Dit is volgens hem niet in strijd met de openbare orde of de nationale veiligheid en betreft eerder een “*verkeerde overweging*”. Verder betoogt hij dat de veroordeling van 25 mei 2023 nog niet definitief is.

In de bestreden beslissing werd inzake het gevaar voor de openbare orde gemotiveerd als volgt:

“Op 09/07/2021 werd u van uw vrijheid beroofd en onder aanhoudingsmandaat geplaatst in de gevangenis van Antwerpen van 10/07/2021 t.e.m. 16/07/2021 en vervolgens stond u onder elektronisch toezicht van 16/07/2021 tot 03/09/2021. U werd in verdenking gesteld wegens schuldig verzuim, weigering hulpverlening. U werd op 19/10/2022 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor schuldig verzuim met een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 5 jaren Uit het vonnis blijkt dat de rechtbank de u ten laste gelegde feiten als ernstig beschouwt en deze volgens de rechtbank getuigen van een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit en het leven van het slachtoffer. U heeft volgens de rechtbank het slachtoffer geen hulp geboden op het moment dat dit duidelijk noodzakelijk was waardoor haar elke mogelijke

kans op overleven werd ontnomen. Verder oordeelt de rechtbank dat het voor u duidelijk moest zijn dat het slachtoffer op dat ogenblik in groot gevaar was en dat u de ernst van de situatie moest inzien. Niettemin bent u zonder actie te ondernemen of zonder zich verder te vergewissen van de toestand van het slachtoffer, gaan slapen.

U draagt op deze manier mede de verantwoordelijkheid voor het overlijden van het slachtoffer en dit getuigt van een laakbare instelling en een gebrek aan normbesef, waardoor de DVZ niet anders kan dan vaststellen dat u een gevaar vormt voor de openbare orde

Bovendien betreft dit geen alleenstaand feit en werd u daarnaast op 25/05/2023 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld voor oplichting met een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete + bijzondere verbeurdverklaring. Ook hier heeft de rechtbank in het kader van de straftoemeting geoordeeld dat de feiten zeer ernstig zijn en in hoofde van de beklaagden, waaronder u, wijzen op een gebrek aan normbesef en dat deze feiten werden gepleegd met het oog op gemakkelijk geldgewin."

Verweerder is aldus uitgebreid ingegaan op de twee veroordelingen en de feiten die hieraan ten grondslag lagen. De beide vonnissen waarin verzoeker werd veroordeeld, bevinden zich ook in het administratief dossier.

Verzoekers betoog dat schuldig verzuim "geenszins in strijd is met de openbare orde en/of veiligheid" is niet ernstig te noemen, gelet op zijn strafrechtelijke veroordeling voor deze feiten tot een gevangenisstraf met uitstel van tien maanden. Bovendien betwist hij niet dat het gaat om een ernstig feit nu hij mee de verantwoordelijkheid draagt voor het overlijden van een persoon. Verzoeker heeft, volgens de rechtbank, het slachtoffer geen hulp geboden op het moment dat dit duidelijk noodzakelijk was waardoor haar elke mogelijke kans op overleven werd ontnomen. Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder heeft geoordeeld dat deze feiten getuigen van een laakbare instelling en een gebrek aan normbesef in hoofde van verzoeker. Hij toont alleszins het tegendeel niet aan.

Het gegeven dat verzoeker op 25 mei 2023 bij verstek werd veroordeeld, betekent verder niet dat verweerder niet evenzeer naar deze veroordeling en meer bepaald de hieraan ten grondslag liggende feiten kon of mocht verwijzen. Immers mag verweerder bij de uitoefening van de hem door de wetgever toegekende bevoegdheden rekening houden met feiten die nog niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Op de zitting geeft de medewerker van de vzw Pag-Asa die verzoeker begeleidde verder aan dat de procedure op verzet tot eenzelfde resultaat heeft geleid, zodat ook niet blijkt dat verzoeker bij zijn voormelde kritiek een voldoende belang heeft.

Met zijn kritiek toont verzoeker niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen dat verzoeker een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde die rechtvaardigt dat zijn tijdelijke verblijf niet langer wordt verlengd.

2.7. Verzoeker wijst verder op het gegeven dat hij verschillende integratiecursussen heeft gevolgd en Nederlands heeft geleerd. Uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder rekening heeft gehouden met de "familiale situatie, eventuele medische problemen, de elementen betreffende een terugkeer naar het land van herkomst en alle andere actueel in [het] dossier aanwezige elementen". Er blijkt tevens dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en aldus in de mogelijkheid werd gesteld alle nuttige informatie aan het bestuur over te maken.

In de bestreden beslissing wordt inzake de voorgehouden integratie van verzoeker gemotiveerd als volgt:

"Daarnaast, hoewel uit het administratief dossier blijkt dat u in het verleden de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, het getuigschrift hiervoor behaalde en u verschillende modules Nederlandse les volgde, legt u momenteel geen recente concrete bewijzen van integratie voor noch een attest van tewerkstelling. De DVZ is op heden niet in het bezit van informatie waaruit kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van een ernstige poging tot integratie of hechte sociale of culturele banden. Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 19/10/2022 en op 25/05/2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld werd tot respectievelijk een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 5 jaren en een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete + bijzondere verbeurdverklaring.

Ondanks het feit dat u inmiddels reeds enige tijd in België verblijft en als gevolg hiervan eventuele banden ontwikkeld zou kunnen hebben in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten."

Verzoeker gaat niet in op deze motieven en weerlegt deze dus niet. Hij toont niet aan dat verweerder onterecht heeft besloten dat de genomen beslissing proportioneel is in het licht van zijn persoonlijke situatie.

In zoverre verzoeker op de zitting nog een overeenkomst als vrijwilliger opgemaakt op 6 juni 2024 overmaakt, moet de Raad er verder op wijzen dat dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing en verweerder hiermee dus onmogelijk rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. Dit stuk kan niet dienstig voor het eerste in de huidige beroepsprocedure voor de Raad worden aangevoerd en de Raad kan het niet betrekken bij zijn wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing.

2.8. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van 61/4, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.9. Verzoeker toont met zijn betoog ook geen schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid RvV 287 983 - Pagina 14 van 14 behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Verzoeker toont niet dat enige hogere rechtsnorm van objectief recht door het bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS